

קלב עבודה זרה דף ע עמוד א תלמוד בבלי המבואר "שפה ברורה – עוז והדר" (ליום שבת קודש)

61 שהיו יושבים בספינה בערב שבת, שָׁמַע וְיִשְׂרָאֵל קָל שִׁפְפֹּרֵי דְבֵי
62 שִׁימְשֵׁי – שמע את קול השופר של ערב שבת המכריז על כניסת
63 שבת, נֶפֶס וְאֵל – יצא מהספינה והלך, והניח את הגוי לבדו עם יינו.
64 אָמַר רָבָא, חֲמֵרָא שְׂרִי – היין מותר, משום דְמֵימְרָא אָמַר – הגוי אומר
65 לעצמו, חֲשֵׁתָא מְדַבֵּר לִיה לְחַמְרָי – כעת יזכר הישראל ביניו, וְהָרַר
66 אָתִי – ויחזור ויבוא לכאן, ועל כן ירא לנסך.
67 ממשיך רבא ואומר: וְאִי מְשֻׁם שִׁבְתָּא – ואם תאמר שאין הגוי חושש
68 שהישראל יחזור, משום שאסור בשבת להיכנס לספינה, אין לומר כן,
69 דְהָאֻמְרָא רָבָא, אָמַר לִי אִסּוּר גְּזֵירָא (גר-), ושמנו היה 'איסור', כי
70 הוֹיָנָא בְּאִרְמְיֹותָן – כאשר היינו גויים, אָמַרְיָנָא יְהוּדָי לֹא מְנַמְרֵי
71 שִׁבְתָּא – היינו רגילים לומר שהיהודים לא שומרים את השבת במקום
72 הפסד, דְהֵיאֻ מְנַמְרֵי שִׁבְתָּא – שהרי אם היו שומרים את השבת, כְּמָה
73 כִּיפִי קָא מְשַׁתְּכְּתֵי בְּשׁוּקָא – כמה ארנקים היו צריכים להימצא בשוק
74 בשבת, מכיון שישראל שבא בדרך ונכנסה השבת ויש עליו ארנק, היה
75 צריך לזרוקו. אמנם באמת טעות היתה בידינו, (וְלֹא יְדַעְנָא – ולא
76 ידענו שמותר ליהודים לקחת את ארנקם), משום דְסְבִירָא לָן –
77 שהלכה כרבי יצחק, דְהָאֻמְרָא רָבִי יצְחָק, הַמּוֹצֵא פִים בְּשִׁבְתָּא, מוֹלִיבּוֹ
78 – הולך עמו פחות פחות מַאֲרִבַּע אַמּוֹת, כלומר שעומד לנוח כל
79 פחות מארבע אמות, ועל ידי כך נמצא שאינו עוקר את הכיס ארבע
80 אמות שלימות. נמצאנו למדים מדברי איסור גיורא, שהגוי חושש
81 במשום הפסד הישראל יחזור אפילו בשבת, ולכן היין מותר.
82 מעשה נוסף: הֵהוּא אָרְיָא – מעשה באריה דְהָהּ נָהִים בְּמַעַצְרֵתָא –
83 שהיה נודם בגת, שָׁמַע הַעֹזֵב פּוֹכְבִים את נדימת האריה, מָשָׂא בֵינֵי
84 דְנֵי – והתחבא בין החביות. אָמַר רָבָא, חֲמֵרָא שְׂרִי – היין מותר,
85 משום דְמֵימְרָא אָמַר – הגוי אומר כִּי יִיבֵי דְקָרִים אַתָּא אֲנָא – כמו שאני
86 התחבאתי, אֵימְשָׂא נִמֵי וְיִשְׂרָאֵל אֲחוּרְיֵי – כן מתחבא אף הישראל
87 מאחורי, וְקָא חֲזֵי לִי – והוא רואה אותי.
88 מעשה נוסף: תַּנְהוּ נֶנְבִי דְסֻלְקֵי לְפּוּמְבְּדִיתָא – מעשה בגנבים שעלו
89 ובאו לפומבדיתא, וְפִתְחוּ חִבְיָתָא טוּבָא – הרבה חביות. אָמַר רָבָא,
90 חֲמֵרָא שְׂרִי – היין מותר. ומבארת הגמרא: מָא מְעֵמָא – מהו הגנבים
91 שהיו מותר, משום דְרַבָּא וְנִבְנָי יִשְׂרָאֵל גֵּינְהוּ – שרוב הגנבים
92 בפומבדיתא הם מישראל, ואין לחשוש לניסוך היין.
93 הגמרא מביאה שכן פסק שמואל במעשה כזה, ומבארת טעמו: הָהּ
94 עוֹבְדָא בְּנִהְרְדַעֵי – מעשה היה בנהרדעי, שבאו גנבים ופתחו חביות
95 של יין ושם אין רוב הגנבים ישראלים, וְאָמַר שְׂמוּאֵל, חֲמֵרָא שְׂרִי
96 – היין מותר.
97 מבררת הגמרא: כְּמֵאָן – כשיטת מי פסק שמואל להתיר, האם זה
98 משום שסבר, כְּרַבִי אֱלִיעֶזֶר, דְהָאֻמְרָא סְפָק בַּיָּחָא מְהוּר, כלומר שאם
99 יש ספק אם נכנס למקום טומאה הרי הוא טהור, וכמו כן בסוגייתנו
100 שלא ידוע אם הגוי נכנס או לא, מספק היין מותר. הגמרא מביאה את
101 דברי רבי אליעזר: דְתַנֵּן – ששינינו (סנהדרין פ"ז מ"ד), 'הַנֶּכְנַס לְכִכְרָה
102 (ומקום של הרבה שדות הסמוכות וזו לזו) בַּיָּמֹות הַנְּשִׁימִים, שהקרקע
103 דוּעָה ואנשים לא נכנסים לשם, וממילא דינה בַּרְשׁוּת הַיְחִיד וספק
104 טומאה בַּרְשׁוּת הַיְחִיד טמא, וְמוּמַאָה – וידוע לנו שיש טומאה בְּשָׂדֶה
105 פְּלִיגְוִיתָא – באחת השדות שבאותה בקעה, וְאָמַר הַנְּכֻס, הִלְכְּתֵי
106 בְּמִקּוֹם הָלֵז – בבקעה זו, וְאֵינִי יוֹדֵעַ אִם נֶכְנַסְתִּי לְאוֹתָהּ שָׂדֶה אִם לֹא
107 נֶכְנַסְתִּי, רַבִּי אֱלִיעֶזֶר מַטְהָר, וְחַכְמֵי מַטְמָאִין. שהיה רַבִּי אֱלִיעֶזֶר
108 אָוִימָר (שם במשנה ד), סָפֵק בַּיָּחָה – אם יש לו ספק אם בכלל נכנס
109 לאותה שדה, הרי הוא טהור, אולם בְּסָפֵק מְנַע – אם בודאי נכנס
110 לשדה שהטומאה בה, אלא שיש לו ספק אם נגע בטומאה או לא, הרי
111 הוא טָמֵא. וכמו כן בסוגייתנו הרי זה 'ספק ביאה', שיש ספק אם נכנסו
112 הגנבים לבית או לא, ולפיכך מותר.
113 המשיבה הגמרא: לֹא – אין הוכחה ששמואל סבר כרבי אליעזר, משום
114 דְשִׁאנְיָ הָתָם – שונה היין בגנבים שנכנסו לבית, דְבִינָן דְאֵיבָא דְפְתַחֵי
115 לְשׁוּם מְמוּנָא – מכיון שיש גנבים שפותחים את החביות כדי לבדוק
116 אם יש בה ממון, ואם לא מוצאים בה ממון הם עוֹבִיבִים אותה ולא
117 מנסכים, כִּי הֵם טְרוּדִים בגניבה, ממילא הָהּ לִיה סָפֵק סְפִיקָא – יש
118 כאן שתי ספיקות, ספק אחד אם הגנב היה ישראל או גוי, ואף אם הגנב
119 היה גוי יש ספק נוסף אם הוא נגע ביין או לא, ובאופן זה שיש 'ספק
120 ספיקא' כולם מודים שמותר.

1 אולם יצרא דְהוֹיָנָא לֹא תְקוּףּ לְהוּ – היצר של איסור יין נסך לא
2 התחזק אצלם, ולא יניחו לה לנסך. אבל זַנְהָ יִשְׂרָאֵלִית, וְעוֹבְדֵי
3 כּוֹכְבִים מְסוּבִין, שגויים באו לזנות עם הישראלית, חֲמֵרָא – היין
4 שהיה שם אִסּוּר אפילו בהנאה. מבררת הגמרא: מָא מְעֵמָא – מדוע
5 היין אסור. משיבה הגמרא: הוֹאִיל וזֵילָה עֲלֵייהוּ – מכיון שהזונה
6 הישראלית מזלזלת היא אצל הגויים, בְּתִרְוַיהּ גְּרִירָא – נגרת
7 אחריהם, ומניחה להם לנסך כרצונם, על אף שאין לה יצר לזה.
8 הגמרא מביאה כמה מעשיות, שיש בהם פסק של רבא, אודות יין
9 המונח בבית עם גוי: הֵהוּא בִּיתָא דְהָהּ יִתִּיב בֵּיה חֲמֵרָא דִישְׂרָאֵל –
10 מעשה בבית שהיה מונח בו יין של ישראל, עָל – נכנס עוֹבֵד כּוֹכְבִים,
11 אַחְרָה לְדִשְׁאָא בְּאַפִּיהּ – וסגר הדלת בפניו, וְהָהּ בִּיעָא בְּרִשָׁא – אך
12 היה סדק בדלת, ולאחר מכן, אִישְׁתַּכַּח עוֹבֵד כּוֹכְבִים דְקָא בֵּינֵי דְנֵי
13 – נמצא שהגוי עומד בין החביות. אָמַר רָבָא, כָּל דְלְהִדִּי בִּיעָא – כל
14 היין שעמד מול הסדק, שְׂרִי – מותר אפילו בשתיה, משום שהגוי ירא
15 שהישראל יראה אותו דרך הסדק, אבל דְהָא גֵיסָא וְהָא גֵיסָא –
16 היין שעמד בצדדים ולא מול הסדק, חוששים שנגע בו וְאִסּוּר אפילו
17 בהנאה, ומדובר באופן שהיה לגוי חלק ביין, ואינו נתפס כגנב על
18 כניסתו.
19 מעשה נוסף: הֵהוּא חֲמֵרָא דִישְׂרָאֵל – מעשה ביין של ישראל דְהָהּ
20 יִתִּיב בְּבִיתָא – שהיה מונח בבית דְהָהּ דִייר – שהיה גר שם וְיִשְׂרָאֵל
21 בְּקוּמָה הַעֲלִיזוֹתָהּ, וְעוֹבֵד כּוֹכְבִים בְּקוּמָה הַתַּחְתּוֹנָתָה. והיין היה מונח
22 בקומה התחתונה, והישראל רואהו מהקומה העליונה. שְׁמַעוּ
23 הישראל והגוי קָל תִּיגְרָא – קול מריבה, נְפָקֵי – ויצאו החוצה. לאחר
24 מכך קָרִים אַתָּא – הקדים ונכנס העוֹבֵד כּוֹכְבִים לבית, אַחְרָה לְדִשְׁאָא
25 בְּאַפִּיהּ – וסגר את הדלת בפניו. אָמַר רָבָא, חֲמֵרָא שְׂרִי – היין מותר,
26 משום דְמֵימְרָא אָמַר – הגוי אומר כִּי יִיבֵי דְקָרִים אַתָּא אֲנָא – כמו
27 שאני הקדמתי לבוא, קָרִים וְאַתָּא יִשְׂרָאֵל וְיִתִּיב בְּעִלְיוֹנָה – כן יתכן
28 שהקדים הישראל ועלה לקומה העליונה, וְקָא חֲזֵי לִי – והוא רואה
29 אותי.
30 מעשה נוסף: הֵהוּא אוֹשְׁפִיזָא דְהָהּ יִתִּיב בֵּיה חֲמֵרָא דִישְׂרָאֵל –
31 מעשה באכסניא שהיה מונח בה יין של ישראל, אִישְׁתַּכַּח – ונמצא
32 עוֹבֵד כּוֹכְבִים דְהָהּ יִתִּיב בִּי דְנֵי – שהיה יושב בין החביות. אָמַר
33 רָבָא, אִם נְתַפְס עָלָיו בְּגַנְבָה, כלומר שהגוי חלש וירא משופטי העיר,
34 וידוע שאם יראוהו, יחשב בכך לגנב, ויענש על כך, שְׂרִי – היין מותר.
35 וְאִי לֹא – ואם הגוי לא ירא, אָסִיר – היין אסור, משום שבודאי נגע.
36 מעשה נוסף: הֵהוּא בִּיתָא דְהָהּ יִתִּיב בֵּיה חֲמֵרָא – מעשה בבית
37 שהיה מונח בו יין של ישראל, אִישְׁתַּכַּח – ונמצא עוֹבֵד כּוֹכְבִים דְהָהּ
38 קָאִים בִּי דְנֵי – שהיה עומד בין החביות. אָמַר רָבָא, אִי אִית לִיה
39 לְאִישְׁתַּמוּזֵי – אם יש ביד הגוי להשתמש ולומר סיבה אחרת שלכך
40 נכנס לבית, חֲמֵרָא אָסִיר – היין אסור, מכיון שהגוי לא ירא להיכנס
41 ולנסך. וְאִי לֹא – ואם אין ביד הגוי להשתמש, חֲמֵרָא שְׂרִי – היין
42 מותר, מכיון שהוא בהול בכניסתו וירא לגעת ביין.
43 מקשה הגמרא על רבא: מִיִּתִּיבֵי – הקשו בני הישיבה, שינוי בברייתא,
44 יין של ישראל שהיה בפנדק בשעה שהיה שם גוי, וְנִגְעַל הַפּוּנְדֵק
45 ונתייחד הגוי עם היין, אוֹ שְׁאָמַר לוֹ הישראל לגוי עמוד מבחוץ וְשְׂמוּר
46 על היין, היין אָסוּר, משום שחוששים שמכיון שאמר לו לשמור הגוי
47 סומך בדעתו שהישראל מתרחק ממנו ולא ירא להיכנס ולנסך.
48 מדייקת הגמרא: מָא לֹא – האם לא מדובר אף על גב דלית ליה
49 לְאִישְׁתַּמוּזֵי – אפילו באופן שהגוי לא יכול להשתמש ולומר סיבה
50 שלכך נכנס לבית, ומבואר בברייתא שאסור. וקשה על רבא, שאמר
51 שאם אין הגוי יכול להשתמש היין מותר. מתרצת הגמרא: לֹא מדובר
52 באופן שאינו יכול להשתמש, אלא מדובר בְּאֹפּוּן דְאִית לִיה
53 לְאִישְׁתַּמוּזֵי – שיש ביד הגוי להשתמש, ולכן היין נאסר.
54 מעשה נוסף: הֵהוּא יִשְׂרָאֵל וְעוֹבֵד כּוֹכְבִים דְהָהּ יִתִּיב וְקָא שְׁתּוֹ
55 חֲמֵרָא – שישבו ושתי יין, שָׁמַע הַיִּשְׂרָאֵל קָל צַלְוֵי בִי כְּנִישְׁתָּא – קול
56 תפילה בבית הכנסת, קָם וְאֵל – הלך לבית הכנסת, והשאיר את הגוי
57 עם היין. אָמַר רָבָא, חֲמֵרָא שְׂרִי – היין מותר, משום דְמֵימְרָא אָמַר –
58 הגוי אומר לעצמו בכל רגע, חֲשֵׁתָא מְדַבֵּר לִיה לְחַמְרָי – כעת יזכר
59 הישראל ביניו וְהָרַר אָתִי – ויחזור ויבוא לכאן, ועל כן ירא לנסך.
60 מעשה נוסף: הֵהוּא יִשְׂרָאֵל וְעוֹבֵד כּוֹכְבִים דְהָהּ יִתִּיב בְּאִרְבָּא –

ממאות, ובעובד בוכבים אינו עושה יין נקב, שאין לחשוש שהגוי
 עבר את מחיצת המסיפס וניסך את היין, משום שנתפס בכך כגנב.
 ורבי יוחנן אמר, אף מהרותיו מהורות, ומדברי רב, שעל אותו
 אופן, פסק שהטהרות טמאות ואילו היין מותר, מוכח שטהרות
 חמורות מין נסך.
 הגמרא עוברת לדון במחלוקת רב ורבי יוחנן לענין טהרות. ומקשה
 על רב: מיתבי – הקשו בני הישיבה, שנינו בברייתא, שתי חצרות זו
 לפניו מזו, החצר הפנימית של חצר, והחצר החיצונה הפתוחה
 לרשות הרבים של עם הארץ, ואין העם הארץ עובר בפנימית, אותו
 חצר שומע שם – בחצר הפנימית פירות טהורים, ומניח שם בליים
 טהורים, ואף על פי שידו של עם הארץ מנעת לשם – אף שיכול
 להושיט ידו לחצר הפנימית מכל מקום לא חששו לכך. קשיא לרב –
 קשה מכאן על רב שחשש שהעם הארץ יעבור את מחיצת המסיפס
 ויטמא את הטהרות. מתרצת הגמרא: אמר לך רב, שאני התם – שם
 בברייתא הדין שונה, משום שנתפס עליו כגנב – נראה כגנב אם
 יושיט ידו לחצר הפנימית, כיון שאין לו שום שייכות אליה, ולכן אין
 לחשוש שיטמא את הטהרות, אבל באופן שמחלק את החצר במסיפס
 שעדיין הכל נראה כחצר אחת, אינו נתפס כל כך כגנב אם מושיט ידו
 לפנימית, ולכן יש חשש שיטמאם.
 הגמרא מביאה ראייה לרב, ומקשה על רבי יוחנן: תא שמע, שנינו
 בברייתא (תוספא טהרות פ"ט ה"ו), רבן שמעון בן גמליאל אומר, גזו של
 החבר למעלה מנגזו של עם הארץ, אותו חצר שומע שם פירות
 טהורים, ומניח שם בליים טהורים, ובלבד שלא תהא ידו של עם
 הארץ מנעת לשם. משמע שאם ידו של עם הארץ יכולה להגיע
 לשם חוששים שיטמא אותם, ומכאן קשיא לרב, שרבי יוחנן
 אמר שאם חילק את החצר במסיפס טהרותיו טהורות, ולא חוששים
 שמה יושיט ידו ויטמא את הטהרות. מתרצת הגמרא: אמר לך רבי
 יוחנן, שאני התם – שם בברייתא הדין שונה, שאין העם הארץ ירא
 להושיט ידו ולטמא את הטהרות, משום דאית ליה לאישתמוטי – יש
 לו אפשרות להשתמש ולתרוץ מדוע הושיט את ידו לשטחו של
 הישראל, דמימר אמר – לית לומר אימצורי קא ממצורי – מודד
 אני גבולות הגג לצורך בנק, לפיכך הושתתי את ידי. ובאופן זה
 מודה רבי יוחנן שחוששים, וטהרותיו טמאות. אך באופן שמחלק את
 החצר במסיפס, טהרותיו טהורות ולא חוששים שיגע, משום שאינו
 יכול להשתמש ולתרוץ מדוע הושיט את ידו לשטחו של הישראל.
 הגמרא מביאה ראייה לרבי יוחנן, ומקשה על רב: תא שמע, שנינו
 בברייתא (שם), גזו של חצר בצד גזו של עם הארץ, ואינו גבוה ממנו,
 אותו חצר שומע שם פירות, ומניח שם בליים, ואף על פי שידו
 של עם הארץ מנעת לשם. ומכאן קשיא לרב, שרב אמר שאם חילק
 את החצר במסיפס טהרותיו טמאות, ואילו בברייתא מבואר שאפילו
 אם ידו של העם הארץ מגיעה לרשותו, יכול לשטוח טהרותיו.
 מתרצת הגמרא: אמר לך רב, לאו אימא – האם אין את שית רבן
 שמעון בן גמליאל (המובא לעיל) דקאי בנותי – הסובר כמוני, שהרי
 רבן שמעון בן גמליאל סובר שבאופן שגזו של החצר למעלה מגזו
 של העם הארץ, מותר לחבר להניח שם את טהרותיו, וממילא, אמא
 דאמרי – אני שאמרתי שבאופן שחילק את חצירו במסיפס טהרותיו
 טמאות, סובר רבן שמעון בן גמליאל, ולשטתי אין חילוק בין אם
 הגגות שום או שאחד גבוה (ודלא כרבי יוחנן שחילק בזה).

משנה

משנתנו דנה באופן שיש חשש נגיעה על ידי צבא המלך: בולשת –
 קבוצת חיילים שנבנתה – שנכנסו – לעיר והיה בעיר חביות של יין,
 אם נכנסו בשעת שלום, שאין באים לקחת שלל, אלא שיש להם
 רשות לאכול ולשתות משל בני העיר, הנקביות הפתוחות אסורות
 אפילו בהנאה, משום שחוששים שנגעו בהם. אבל החביות הסתומות
 מותרות אפילו בשתיה, משום שבדאי לא נגעו בהם, שאם היו
 נוגעים לא היו טורחים לסותמן. ואם נכנסו בשעת מלחמה, אלו
 ואלו – החביות הפתוחות והסתומות מותרות, לפי שאין לחיילים
 פנאי לנסך.

מעשה נוסף שבא לפני רבא: הוה רבא – מעשה בתינוקות גויה,
 דאשתקב דהות בי רבי – שנמצא שהיתה בין החביות, והות נקיטא
 אופיא בידה – והיתה לוקחת את קצף היין בידה. אמר רבא, תמרא
 שרי – היין מותר, משום דאימר – שיש לנו לומר מנבחה דחביתא
 שקליתיה – שהיא לקחה את הקצף מגב החבית, ולא מתוך החבית.
 ואף על גב דלכא תו – ואפילו שעכשיו אין עוד קצף בגב החבית,
 לא אומרים שזה יוכיח שגם קודם לכן לא היה שם קצף, ובדאי הקצף
 שלקחה היה בתוך החבית ונאסר את היין, משום דאימר – שיש לנו
 לומר, אתרמינו אתרמי לה – שהודמן לה קצף על גב החבית,
 ולקחה את כולה, ולכן עתה לא נותר שם קצף.
 הגמרא מביאה מעשה שהסתפק רב דימי כיצד לפסוק בו: הוה
 פולמוסא – מעשה בשר הצבא דסליק לנהרדעא – שעלה לנהרדעא
 עם חייליו, והחיילים פתחו חביתא טובא – הרבה חביות, והסתפקו
 החכמים האם נאסר היין. בי אתא רב דימי – כשבא רב דימי מארץ
 ישראל לבבל, אמר, עובדא הוה קמיה דרבי אלעזר – מעשה כזה
 הגיע לפני רבי אלעזר בארץ ישראל, ושרא – והתיר את היין, ולא
 דענא – ואינו יודע אי – אם רבי אלעזר התיר את היין משום דסבר
 לה ברבי אלעזר (המובא לעיל ע"א), דאמר ספק ביאה – שאם יש
 ספק לאדם אם בכלל נכנס למקום טומאה, הרי הוא מהור, וכמו כן
 במעשה שבא לפני רבי אלעזר היה ספק אם החיילים היו גויים או
 ישראלים, ולכן התיר את היין, וגם במעשה של נהרדעא יש להתיר
 שמה לא היו גויים, אי משום דסבר, ורבא דאזלי ביה פולמוסא
 ושראל ניהו – או משום שרוב החיילים שהיו במעשה שבא לפניו,
 היו ישראלים, והתיר ב'ודאי' משום רוב ולא משום ספק ביאה, ואם
 כן במעשה בנהרדעא יש לאסור משום שלא היו רוב חיילי הפולמוס
 ישראלים.
 מקשה הגמרא על הצד שהיה לרב דימי להתיר משום ספק ביאה: (אי
 ה"ב) הוי ספק ביאה – וכי המקרה שהיה בנהרדעא הוא ספק ביאה,
 והרי ספק מנע הוא, שהרי דאי שחיילי הפולמוס היו גויים, והספק
 הוא רק אם הם נגעו או לא, ואינו דומה למעשה שבא לפני רבי
 אלעזר ששם היה ידוע שחלק מהחיילים היו ישראלים. מתרצת
 הגמרא: ביה דמפתח טובא – מכיון שבמעשה של נהרדעא הם
 פתחו הרבה חביות, יותר מנהרדעא לשתיה, אימא אנדעתא דמונא
 פתחו – יש לנו לומר שפתחו את החביות על דעת לגנוב ממון
 המוחבא בחביות, וטרודים הם בגניבה ולא בניסוך, ולכן אף שודאי
 היו גויים, פספק ביאה דמי, שרבי אלעזר מתיר בו.
 הגמרא מביאה מעשה נוסף: הוה רבא מוכביתא – מעשה במוכרת יין
 בחנות, דמסרה לה איקלידא מפתחה – שמסרה את מפתח החנות
 לעובדת בוכבים שתשמור עליה, ולא קיבלה רשות להיכנס, דהיינו
 שאם תיכנס היא תיתפס כגנב, והסתפקו החכמים האם נאסר היין.
 אמר רבי יצחק, אמר רבי אלעזר, עובדא הוה בי מרשא – מעשה
 כזה הובא לפני החכמים בבית המדרש, ואמרו שהיין מותר, משום
 שהמוכרת לא מסרה לה את המפתח אלא לצורך שמירת המפתח
 בלבד ולא את שמירת הבית, ולכן אין חשש שתיכנס, לפי שנתפסת
 על כך כגנב.
 מביא אב"י סיוע לסברא זו: אמר אב"י, אף אנן נמי תנינא – גם אנו
 שנינו כן במשנה בטהרות (פ"ט מ"א), חבר והחבר שומר את פירותיו
 בטהרה, והעם הארץ אינו שומרן המוסר את מפתחות ביתו לעם
 הארץ, מהרותיו – פירותיו הטהורים מהורות, לפי שלא מסר לו
 אלא את שמירת המפתח בלבד, ולא את שמירת הבית. השתא
 מהרותיו מהורות – ועכשיו שמועילה סברא זו לטהרות, יין נסך
 מיעט – האם צריך לומר שסברא זו תועיל לגבי יין נסך, כלומר קל
 וחומר הוא, ובדאי שיש להתיר את היין מחמת סברא זו.
 תמדה הגמרא: למימרא – האם ניתן לומר דטהרות אלימי – החשש
 בהם חזק מ"יין נקב, שכן משמע מדברי אב"י שאמר יין נסך מביעיא,
 כלומר שאם בטהרות לא חוששים כל שכן ביין נסך שלא יחששו.
 משיבה הגמרא: אין – אכן החשש בטהרות גדול מביין נסך, דאתמר
 – שכן נאמר בבית המדרש, הוצר השייכות לחבר ולעם הארץ,
 שתלקה במסיפס – במחיצה נמוכה, אמר רב, מהרותיו של החבר